gamud, se läks pähhä. Siis teotasid ja pilkasid nad tedda kurjaste, se ep ollekski mees, kes napsu ei joy temma ei jua sepärrast, et wist üks ainus klaas jubba tedda lana alla wautada. Sinno mees olli kaua wait, teggi waikseſt omma töödt, siiski wöis nähha, et se tedda pahhandas, seſt ta löi wahheſt silmist üsna punnaseks. Wimaks, kui assi liale läks, kargas üllest, wöttis täie klasi wina lana pealt öeldes: „Ma tahhan näidata, et ma klasi wina pärrast mitte lana alla ei lange, et mind rahhule jättate.“ Ja jöi selle klasitäie ühhe klunksuga ärra, mis ülle nad köik jölledast käsi lakſutades tedda kiitsid. Mis pärrast sedda sündis, ei tea ma mitte, seſt no mees satis mind körtsi toast ärra. Kui ma mönne aja pärrast jälle tullin, näggin ma kuidas so mees teiste keskel üht klasi täit teise järrel alla wallas. Ma puggesin sallamahti toast wälja, sedda kurba luggu sulle teada andma.“

Anna lauges, kibbedast nuttes, toli peale. Wimaks tönsis ta ülles, ütles omma kurwa söbrale: „Tulle, Maria, ma sadan sind körtsi jure.“

Kui möllemad senna said, teggi Kasiku naene hirmu ja wärristusega ukse lahti, ja astus sisse. Ta mees istus lakkekoerte keskel, ta andis just tühja klasi körtsiniku kätte, agga teise käega löi ta ni waljuste wastu lauda, et köik klasid klirisesid.

Anna läks ta jure ja ütles waikse healega: „Tulle, armas mees, nüüd on jubba aeg koju minna.“

„Ei ma weel tahha minna“, pommises Kasik tümma kelega, „andke, körtsmik, weel üks naps.“

„Noh se on öige, Kasik“, hüüdsid teised jodikud iggalt poolt, „ärra lasse naest so ülle wallitseda.“

„Anna pöras weel korra omma mehhe pole, temma käest kinni hakkates, et tedda ülles aitaks. Siis tulli (et ta winast sögge olli) pimmeduse wihha waim ta sisse, ta kargas ülles ja löi omma naest russikaga wastu silmi, et se ärraminnestades mahha lauges. Nüüd kargas körtsiniku naene ruttu senna, wiis tedda teise tuppa wodi peale, pessi werd ta silmist ja kastis ta otsaessist külma wega, kunni ta jälle hakkas arru sama ja öhkades ütles: „Armas Maria, wi mind koju, ma ei tahha mitte silmapilku kauem seia ärranetud majasse jäda.“ Nende sönade peale hakkas teine kibbedaste nutma ja ütles: „Anna, ma arwan, sinna olled ehk köiges omma willetsuses siiski ömelikum minnust. Minna pean parragu seia hirmsa majasse jäma, ja eddespiddi selle sarnatsid wöeraid asju näggema. Oh, et ma siit länwe ülle ial polleks astunud!“ Pärrast neid sönu aitas ta Annat toast wälja. — Kojas sidus körtsiniku emma käed pusas, neid irwitades.